

[Poul Schlüter.]

cialdemokratiet har til LO. Det, økonomiministeren sigtede til, var vel, at da septemberforliget blev skrevet, blev det hilst velkommen af organisationslederne, og det er jo egentlig ikke så svært, for der stod en række løfter i septemberforliget til erhvervsorganisationerne. Det er naturligt, at erhvervsorganisationerne derefter prøver at holde regeringen fast på de løfter, men hvordan er det gået? Ja, vi sagde dengang, at vi fandt regeringens politik utilstrækkelig. Vi sagde, at vi tvivlede på, regeringen ville nå sine mål. Erhvervsorganisationerne tog pænt imod, det skal de jo, men hvordan er det så gået? Et hovedmål med septemberforligspolitikken var, at renten og dermed den side af omkostningsniveauet skulle lattes, men vi kender alle den mærkbare rentestigning, som senere er blevet en kendsgerning. Septemberforligspolitikken havde også det mål, at handelsbalancen og betalingsbalancen skulle bedres, men vi har oplevet det stik modsatte, og vi ved, at vor internationale likviditet er særdeles anstrengt og i hvert fald helt utilfredsstillende.

Disse kendsgerninger om, hvad der kom ud af septemberforliget, kan ingen nok så veltalende økonomiminister snakke sig uden om. Dansk økonomi er ulykkeligvis svagere nu, end da regeringen begyndte, da vi mødtes den første tirsdag i oktober. I dag er aviserne fyldt med økonomers og erhvervsfolks vurderinger, og når økonomiministeren får nået at læse alle dagens aviser, vil han se — og det ved jeg godt ikke bekommer ham vel — at økonomernes og erhvervsledernes vurdering er den samme som det konservative folkepartis. Gelting, Thorlund Jepsen, Ellemann Jensen, en stribe andre, udtaler sig overalt i pressen netop i dag.

Derfor må økonomiministeren nok også være forberedt på, at erhvervslivet er på vej — og beklager det — til at være enig i den negative vurdering af regeringens politik, for den er slået fejl. Medicinen har været dyr, men den hjalp ikke, for den efterspørgsel, regeringen ville fremkalde, rettede sig først og fremmest mod udenlandske varer, fordi de danske fortsat var for dyre. Regeringen har levet på kredit med befolkningen som tvangskautionister og vil åbenbart blive ved med det, men sådan løser man ikke Danmarks økonomiske problemer.

Jeg har også et par bemærkninger til hr. Kjeld Olesen, der i anden omgang vendte tilbage til dette med, at det konservative folkeparti skulle have udbasuneret skrøner om Danmarks økonomiske stilling. Hr. Kjeld Olesen kom så vidt i sin dokumentation, at han fik nævnt, at han havde bunker af avisudklip dernede — hvor det så end er — som viste, at det var på sin plads, at han sagde sådan. Nu synes jeg egentlig, der har været timer nok til at hitte udklippene frem, men det har der altså åbenbart alligevel ikke været. Hr. Kjeld Olesen nævnte ét konkret eksempel på, at det var berettiget, når han hævdede, at vi udbasunerede skrøner. Hr. Kjeld Olesen sagde, det var helt urimeligt, når de konservative hævdede, at obligationsmarkedet er brudt sammen. Ja men er det det? Det er jo brudt sammen. Nationalbanken og andre offentlige instanser har i første kvartal i år måttet opkøbe 78 pct. af nettotilgangen af obligationer, og hvad gjorde man i fjor? Hvis ikke jeg husker galt, måtte Nationalbanken første kvartal i fjor opkøbe 3 pct. af nettotilgangen. Fra 3 pct. til 78 pct. Ja men så er det danske obligationsmarked da heller ikke, hvad det bør være, og det er selvfølgelig en konsekvens af regeringens politik, og dette kan ikke blive ved.

Jeg har i dag sagt det samme, som hver og én økonom og erhvervsleder gør daglig, nemlig at regeringens politik bare består i at udsætte problemernes løsning.

Hr. Kjeld Olesen havde et par bemærkninger om forsvaret, og i den forbindelse mindede han om, at det konservative folkeparti denne gang ikke stemte for finanslovsforslaget, og spurgte, hvad der ville være sket, hvis andre havde fulgt os i dette. Ja, så ville der jo være sket det, at regeringen i år selv havde måttet stemme sin finanslov hjem. Den var selvfølgelig ikke kommet i hus, hvis et flertal her i salen havde stemt imod. Vi stemte ikke imod, vi ønskede ikke at spørre regeringen vejen til at få sin finanslov igennem, men vi ønskede at gøre det klart, at vi ikke vil tage et direkte medansvar for en finanspolitik og en udgiftspolitik, som vi anser for helt uforsvarlig. Var den finanslov blevet forkastet, havde vi vel nok fået en ny på et lavere udgiftsniveau, og det tror jeg landets økonomi havde været vel tjent med.

Men jeg vil godt sige til hr. Kjeld Olesen,